

Arrest

nr. 278 126 van 29 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Aklim op 01.01.1965. Op 09.12.2009 diende verzoekende partij een regularisatieverzoek in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21.03.2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij stelde beroep in tegen deze beslissing. Op 30.05.2017 heeft De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 187 667 dit beroep verworpen.

Op 11.10.2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Diezelfde datum werd verzoeker opgesloten in de gevangenis van Vorst, omwille van inbreuken op de drugswetgeving.

Op 09.05.2014 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing houdende een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies – bijkomend stuk 1).

Op 08.10.2021 huwde verzoekende partij in Wachtebeke met mevr. M. A., van Belgische nationaliteit.

Op 08.11.2021 diende verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in, in functie van zijn echtgenote mevr. M. A. (bijlage 19ter).

Op 27.04.2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing."

Dit feitenrelaas vindt steun in het administratief dossier en is correct.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing en kent volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.11.2021 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Aklm

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, A. M. (RR: ...), in in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (cfr. arrest K A. HvJ C-82/16 dd.8 mei 2018).

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een periode van acht jaar, genomen door de Belgische autoriteiten op 09.05.2014 en tot op heden nog steeds van kracht is. Betrokkene kreeg dit inreisverbod van acht jaar opgelegd, louter en alleen door zijn eigen gedragingen. Hij heeft zich immers schuldig gemaakt aan feiten van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en dader/mededader, waarvoor hij verscheidene veroordelingen opliep. Ten gevolge van deze ernstige feiten werd hem een inreisverbod opgelegd.

De beslissing werd niet in rechte aangevochten, en is dus definitief. In deze dient ook opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Betrokkene heeft geen bewijs aangeleverd dat hij het land daadwerkelijk heeft verlaten. Voor zover hij het land wel zou verlaten hebben, kan in elk geval niet blijken dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd; in 2020 meldde hij zich immers reeds opnieuw aan bij een gemeentelijke overheid met oog op inschrijving.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met de referentiepersoon sinds 08.10.2021. Er dient overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 bij een aanvraag gezinshereniging geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze hem de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Uit niets blijkt dat betrokkene echtgenote of betrokkene zelf zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Referentiepersoon is bovendien nog economisch actief en tewerkgesteld. Uit niets blijkt dat betrokkene of zijn echtgenote niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Er is in het administratief dossier dus geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van echtgenote. Betrokkene en zijn echtgenote zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkene's inreisverbod. Bovendien heeft mevrouw de Belgische nationaliteit. Het is dus redelijk te stellen dat zij voldoende zelfredzaam is, voldoende verankerd is in België en voldoende omringd door familie en vrienden om haar leven zelfstandig verder te zetten, dan wel dat zij voor zover nodig eveneens beroep kan doen op ondersteuning allerhande (medische, sociale, ...) net als alle andere inwoners van België.

Geen van de andere voorgelegde documenten bij huidige aanvraag doen afbreuk aan deze vaststelling.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod hetwelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf. Betrokkene dient gevolg te geven aan het van kracht zijnde inreisverbod.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, gezien het inreisverbod en gezien er geen buitengewone afhankelijkheid werd bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

"Schending van artikel 3, 40 ter, artikel 62, §1 en §2, artikel 74/11,12 en 13 van de vreemdelingenwet, van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve beslissingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het proportionaliteitsbeginsel, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel, de manifeste beoordelingsfout, artikel 8 EVRM."

2.1.2. Het eerste onderdeel van het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing het verblijf weigert op basis van de redenering dat er een geldig inreisverbod tegen hem bestaat (en er geen sprake is van buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tov de aanvrager.)

Doordat zij stelt dat op 9/5/2014 een inreisverbod van 8 jaar werd uitgevaardigd dat nog steeds van kracht is.

Terwijl artikel 74/11 als volgt luidt :

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

...

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

... §3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Artikel 74/12 § 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger af gegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

...

Artikel 74/13 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Terwijl het inreisverbod gedateerd is.

Terwijl nergens uit het administratief dossier blijkt dat dit inreisverbod nog actueel is en nog op enige wijze het nagestreefde doel zou kunnen rechtvaardigen, quod non, namelijk dat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Terwijl verzoeker inderdaad destijds veroordeeld werd, stellende dat hij geen goede verdediging kreeg, maar dat desalniettemin niet kan ontkend worden dat het vonnis definitief is geworden.

Terwijl echter sindsdien geen enkel strafbaar feit werd opgetekend in hoofde van verzoeker.

Terwijl er geen enkele aanwijzing is dat verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Terwijl het verstrijken van de tijd op zich het tenietgaan van het inreisverbod veroorzaakt, wiens bestaansreden immers opgehouden heeft te bestaan.

Terwijl er een tegenstrijdigheid bestaat in het enerzijds zich beroepen op een inreisverbod, terwijl verzoeker het recht heeft om te huwen en een aanvraag in te dienen tot gezinshereniging.

Terwijl de overheid gehouden is een coherent beleid te voeren tov van de rechtzoekenden.

Terwijl het inreisverbod, waarbij de toegang tot het grondgebied geweigerd wordt, impliciet werd opgeheven op het ogenblik dat de overheid het huwelijk heeft voltrokken en de aanvraag tot gezinshereniging heeft geregistreerd.

Terwijl de termijn van een inreisverbod weliswaar slechts begint te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene effectief het land verlaat, omdat er anders geen sprake KAN zijn van een inreisverbod, hetgeen immers impliceert dat men van buitenaf het land moet binnen komen, -waarbij dit dan verboden wordt.

Terwijl in casu echter de overheid wetens willens het huwelijk heeft voltrokken en de aanvraag tot gezinshereniging heeft geregistreerd, waaruit impliciet kan afgeleid worden dat de bevoegde Minister het inreisverbod heeft opgeheven of ingetrokken, om humanitaire redenen én omwille van internationale verplichtingen, in het bijzonder het recht op gezinsleven.

Terwijl een inreisverbod slechts bestaat bij de gratie van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat uitgevoerd wordt,- quod non.

Terwijl het een accessorium is, dat niet autonoom bestaat, en dat dus ook niet meer kan ingeroepen worden, nu de bevoegde overheden het huwelijk hebben voltrokken en de aanvraag gezinshereniging hebben geregistreerd.”

2.2. Het is niet betwist dat verzoeker op 9 mei 2014 een inreisverbod werd opgelegd ten belope van acht jaar. In de motieven van die beslissing leest men dat de verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 18 maanden ten gevolge van inbreuken op de drugswetgeving. Verzoeker erkent het bestaan van die beslissing. Voorts is niet betwist dat het inreisverbod een definitief karakter heeft.

Voorts blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker ooit een poging heeft verricht dit inreisverbod te laten opheffen of schorsen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker houdt dit evenmin voor.

Evenmin blijkt uit het middel of uit het administratief dossier dat verzoeker gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaand met het inreisverbod, en België ooit heeft verlaten.

De voorziene duur van het inreisverbod treedt slechts in werking vanaf het verlaten van België, m.a.w. als verzoeker gevolg heeft gegeven aan het bevel dat aan de oorsprong ligt van het inreisverbod. De bestreden beslissing stelt aldus correct:

“In deze dient ook opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Betrokkene heeft geen bewijs aangeleverd dat hij het land daadwerkelijk heeft verlaten.”

Verzoeker weerlegt deze correcte vaststelling niet door te wijzen op de artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, dat stelt: *“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”, heeft betrekking op het bepalen van de duur van het inreisverbod in het inreisverbod zelf en niet op de inhoud van de bestreden beslissing. Voorts kan verzoeker niet dienstig wijzen op de schending van artikel 74/12, dat bepaalt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2.

De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3.

Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4.

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5.

De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6.

Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen."

Verzoeker toont niet aan dat hij in het verleden, na het opleggen van het inreisverbod, België heeft verlaten. §§5 en 6 van bovenstaand artikel zijn niet van toepassing op verzoeker. Verzoeker heeft evenmin een aanvraag ingediend tot opheffing of schorsing.

In de mate dat verzoeker de duur van het inreisverbod bekritiseert, is het onderdeel onontvankelijk nu de duur van het inreisverbod op definitieve wijze bepaald werd en het inreisverbod nog steeds voorhanden is in het rechtsverkeer. Het al dan niet actuele karakter van het inreisverbod, het niet meer plegen van een strafbaar feit of geen bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, is in die optiek irrelevant. De verwerende partij stelt correct in haar nota met opmerkingen:

"Dit middelonderdeel is aldus hoe dan ook niet ontvankelijk aangezien het geen betrekking heeft op de bestreden beslissing (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)."

De Raad merkt nog op dat de bestreden beslissing geen beletsel is geweest voor het huwelijk van de verzoeker (dat overigens is afgesloten) en het indienen van een gezinsherenigingsaanvraag. Het toelaten van het sluiten van een huwelijk kan niet aanzien worden als zijnde een impliciete intrekking of opheffing van het inreisverbod en het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont evenmin aan op grond waarvan een huwelijk een inreisverbod opheft of intrekt.

De verwerende partij merkt dienaangaande correct op in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekende partij acht het inreisverbod van 8 jaar impliciet opgeheven doordat de overheid het huwelijk heeft voltrokken en de aanvraag tot gezinshereniging heeft geregistreerd.

Deze kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De procedure tot voltrekking van het huwelijk heeft betrekking op de burgerlijke staat van verzoeker, wordt gevoerd ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de bevoegde gemeente, en staat geheel los van het inreisverbod waaraan verzoekende partij onderhevig is.

Daarnaast belet het inreisverbod verzoekende partij niet om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Het staat verzoekende partij vrij om aanvragen in te dienen en het is dan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te beoordelen of deze al dan niet ontvankelijk zijn. Aan de loutere registratie van een aanvraag zijn hoe dan ook geen gevolgen verbonden.

De aanvraag gezinshereniging kan bovendien -ondanks een inreisverbod- in aanmerking genomen worden, voor zover er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd, ondanks het inreisverbod (cfr. arrest K.A.).

De registratie van de aanvraag betekent aldus geen impliciete opheffing van het inreisverbod.

De kritiek van verzoekende partij dat “een inreisverbod slechts bestaat bij de gratie van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat wordt uitgevoerd” is evenmin ernstig.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende een inreisverbod van acht jaar is definitief en kan -hoewel het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet werd uitgevoerd- rechtsgevolgen resulteren. Dat de termijn van een inreisverbod pas ingaat bij het eigenlijke vertrek van de betrokken derdelander, verhindert evenwel niet dat de Lidstaat rechtsgevolgen verbindt aan het bestaan van dit inreisverbod vanaf de aanneming ervan.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kwam in de bestreden beslissing geheel diligent tot het besluit dat verzoekende partij onderhevig is aan een inreisverbod en dat er daarnaast geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon ten in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Verwerende partij wijst op art. 1, 8° Vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk voorziet:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, kan niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk.”

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij op pertinente wijze naar het arrest K.A. van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ).

In het arrest K.A. e.a. oordeelt het HvJ in wezen dat de procedurevoorschriften voor de behandeling van een verblijfsaanvraag, ingediend door een derdelander met een inreisverbod, om zich te herenigen met een statische burger van de Unie, een nationale aangelegenheid zijn, maar dat alleszins en hoe dan ook de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU moet worden gevrijwaard. Hiertoe moet onderzocht worden of er tussen de statische Unieburger en het derdelands familielid een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich van de verplichting heeft gekweten om deze ‘K.A. afhankelijkheidstoets’ door te voeren.

De verwerende partij stelt correct:

“In zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. e.a. tegen België, heeft het Hof van Justitie integendeel uitdrukkelijk bevestigd dat een nationale praktijk waarbij geen aanvraag tot gezinshereniging kan worden ingediend omdat de derdelander het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, in beginsel verenigbaar is met de inhoud van Richtlijn 2008/115 (zie ook verder).

Dat de afwijzing van aanvragen tot gezinshereniging omwille van een definitief inreisverbod wettig is, werd ook reeds door de Raad van State bevestigd:

“Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Vermits het Hof deze praktijk in principe toelaat voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, is ze a fortiori toegelaten voor aanvragen om machtiging tot verblijf, zoals te dezen het geval is.” (R.v.St. nr. 245.653 van 7 oktober 2019) Verweerder laat ter zake gelden dat het Hof van Justitie in voormeld arrest Ouhrami louter heeft benadrukt dat de termijn van een inreisverbod pas bij het verlaten van het grondgebied kan ingaan, en dat het belangrijk is dat dit startpunt door alle Lidstaten gelijk wordt toegepast, en dit omdat de Richtlijn 2008/115/EG net een harmonisatie van het terugkeerbeleid tot doel had.

Het Hof van Justitie overwoog concreet als volgt:

“41 Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te

brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.

42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

[...]

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.”

Dat de termijn van een inreisverbod pas ingaat bij het eigenlijke vertrek van de betrokken derdelander, verhindert evenwel niet dat de Lidstaat rechtsgevolgen verbindt aan het bestaan van dit inreisverbod vanaf de aanneming ervan, zoals hoger ook reeds werd opgemerkt door verweerder.

Het inreisverbod is, vanaf het opleggen ervan, aanwezig in het rechtsverkeer, en dit ook wanneer de termijn ervan pas ingaat op een latere datum, bij het effectieve vertrek van de betrokken derdelander. Het inreisverbod verleent aan het bevel om het grondgebied te verlaten (het ‘terugkeerbesluit’ in de zin van de Richtlijn 2008/115/EG) een supplementaire draagwijdte, daar waar de Lidstaat, door het nemen van dit inreisverbod, duidelijk haar wil te kennen geeft dat zij de aanwezigheid van de betrokken vreemdeling op het grondgebied niet langer wil toelaten, en niet bereid is die vreemdeling een verblijfsrecht toe te kennen tot zolang de termijn van het inreisverbod niet is verstreken, dan wel zolang het inreisverbod niet is opgeheven of opgeschort.”

Tevergeefs houdt verzoeker voor dat door het voltrekken van het huwelijk en/of de inschrijving in de gemeente en het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag het inreisverbod impliciet is ingetrokken, opgeheven of geschorst.

Voorts kan verzoeker niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoeren nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.3. In een tweede onderdeel stelt verzoeker:

“Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing het verblijf weigert op basis van de redenering dat er een geldig inreisverbod tegen hem bestaat (en er geen sprake is van buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tov de aanvrager.)

Doordat zij niet proportioneel is en geen afweging maakt tussen de op het spel staande belangen.

Doordat zij stelt dat het inreisverbod werd opgelegd “omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en dader/mededader, waarvoor hij verscheidene veroordelingen opliep. Ten gevolge van deze ernstige feiten werd hem een inreisverbod opgelegd.”

Terwijl de bestreden beslissing proportioneel moet zijn.

Terwijl het recht op gezinsleven afgewogen moet worden tov het recht voor de overheid om de openbare orde en veiligheid te beschermen.

Terwijl de bestreden beslissing echter veel te vaag is waar zij louter en in algemene termen stelt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs en dader/mededader waarvoor hij verscheidene veroordelingen opliep.

Terwijl dit immers totaal onduidelijk is en vele ladingen dekt, waarbij men geen gedetailleerde beschrijving krijgt van de werkelijke feiten.

Terwijl hoe dan ook blijkt dat verzoeker sindsdien geen veroordelingen meer heeft gekregen.

Terwijl hij gehuwd is en een familieleven onderhoudt met zijn echtgenote en stiefdochter.

Terwijl verzoeker zeker diende gehoord te worden nu de beslissing een dergelijke vernietigende impact heeft op zijn gezinsleven en et louter baseren op “het administratief dossier” niet volstaat om een afdoende motivering te formuleren.”

2.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

De bestreden beslissing is niet disproportioneel genomen door de reden van het inreisverbod te herhalen en de reden van de veroordeling van de correctionele rechtbank te Brussel. Dit is een loutere herhaling van wat eerder in het bevel om het grondgebied te verlaten en het ermee gepaard gaand inreisverbod werd beslist.

De stelling van verzoeker dat *“het recht op gezinsleven afgewogen moet worden tov het recht voor de overheid om de openbare orde en veiligheid te beschermen.”* is gebeurd met het nemen van het inreisverbod en het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De huidige bestreden beslissing is genomen omdat eerdere bevelen nog steeds niet zijn uitgevoerd en het inreisverbod nog steeds loopt. Het gegeven dat verzoeker inmiddels geen nieuwe misdrijven zou gepleegd hebben, is irrelevant in het kader van de beoordeling van de bestreden beslissing. Door enkel te stellen dat verzoeker thans gehuwd is en een familieleven onderhoudt, weerlegt verzoeker niet het gegeven dat hij onder een inreisverbod staat en de vaststellingen in de bestreden beslissing over de afhankelijkheidsrelatie die niet van die mate is dat geen rekening moet gehouden worden met het van kracht zijnde inreisverbod. Verzoeker gaat in dit onderdeel niet in op het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek.

Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking onder punt 2.2.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

2.5. In een derde onderdeel licht verzoeker toe:

“Derde onderdeel

Doordat zij bovendien toevoegt dat niet bewezen is dat er een bijzondere afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de referentiepersoon en betrokkene en dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat.

Doordat zij stelt dat niets erop wijst dat één van beiden niet in staat zou zijn om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Doordat zij zich niet baseert op de volledige en correcte feiten en uitsluitend verwijst naar “het administratief dossier” zonder dat verzoeker gehoord werd.

Doordat zij stelt dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Terwijl de bestreden beslissing zich ook met betrekking tot het bepalen van een al dan niet bestaande afhankelijkheidsrelatie louter baseert op het administratief dossier en op algemene vaststellingen.

Terwijl in casu verzoeker en zijn echtgenote gehoord dienden te worden met betrekking tot het vaststellen van de afhankelijkheid.

Terwijl hoe dan ook het huwelijk als instituut zelf impliceert dat er een afhankelijkheidsrelatie ontstaat waarbij ieder naar best vermogen bijdraagt aan het gemeenschappelijke leven.

Terwijl de aangevoerde redenering in schril contrast staat met het wezen zelf van het huwelijk dat er op gericht is een duurzame levensgemeenschap te vormen.

Terwijl de bestreden beslissing daartegen inbrengt dat beide partners “zelfstandig kunnen functioneren”; zo dit al waar zou zijn, dan nog is dit inherent in contradictie met hun intentie om te huwen en door de gemeenschap en de uitwisseling sterker te zijn en de “staat van zelfstandig functioneren” te overstijgen.

Terwijl het recht op gezinsleven gewaarborgd wordt door artikel 8 EVRM en de staat dit recht moet waarborgen, tenzij er goede redenen zijn om zich hiertegen te verzetten, en in dat geval moeten de maatregelen alsnog proportioneel zijn, -quod non.

Terwijl verzoeker manifest recht heeft op gezinshereniging, hetgeen in zijn principe ook niet wordt betwist.

Terwijl de bestreden beslissing zich echter blindelings verschuilt achter het genoemde inreisverbod dat 8 jaar geleden werd uitgevaardigd.

Terwijl het uiteraard niet proportioneel is om verzoeker en zijn echtgenote minstens maandenlang van elkaar te scheiden en hen allerlei praktische en financiële obstakels op te leggen teneinde een opheffing en/of intrekking te gaan aanvragen. Terwijl dit er concreet op neerkomt dat verzoekers echtgenote wel degelijk moet meegaan naar Marokko wil zij haar status van “echtgenote” kunnen uitoefenen en beleven.”

2.6. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing die handelen over de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens echtgenoot omdat de verwerende partij enkel uitgaat van het administratief dossier en verzoeker niet heeft gehoord omtrent diens afhankelijkheid van zijn echtgenote. Verzoeker betwist dat beide partners zelfstandig kunnen functioneren.

De bestreden beslissing stelt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met de referentiepersoon sinds 08.10.2021. Er dient overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 bij een aanvraag gezinshereniging geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze hem de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Uit niets blijkt dat betrokkene echtgenote of betrokkene zelf zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Referentiepersoon is bovendien nog economisch actief en tewerkgesteld. Uit niets blijkt dat betrokkene of zijn echtgenote niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Er is in het administratief dossier dus geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van echtgenote. Betrokkene en zijn echtgenote zijn allebei volwassen

personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkene's inreisverbod. Bovendien heeft mevrouw de Belgische nationaliteit. Het is dus redelijk te stellen dat zij voldoende zelfredzaam is, voldoende verankerd is in België en voldoende omringd door familie en vrienden om haar leven zelfstandig verder te zetten, dan wel dat zij voor zover nodig eveneens beroep kan doen op ondersteuning allerhande (medische, sociale, ...) net als alle andere inwoners van België.

Geen van de andere voorgelegde documenten bij huidige aanvraag doen afbreuk aan deze vaststelling. Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden."

Verzoeker voert de schending van het hoorrecht aan maar laat na elementen kenbaar te maken waaruit zou kunnen blijken dat er elementen bestaan van die aard om de bestreden beslissing te kunnen wijzigen. Over de aangevoerde schending van het hoorrecht (overigens vervat ook in artikel 41 van het Handvest), blijkt uit de rechtspraak van het HvJ dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, wanneer de gevoerde procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Verzoeker vergeet dat de bestreden beslissing een antwoord is op een aanvraag en geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak. Deze zijn niet gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, *"De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Derhalve bestond in hoofde van de verwerende partij geen hoorplicht.

Verzoeker is gehuwd op een ogenblik dat het inreisverbod op geldige wijze in het rechtsverkeer was. Verzoeker wist aldus of wordt geacht te weten dat het inreisverbod een gezinsherenigingsaanvraag in de weg stond omdat het niet is uitgevoerd door verzoeker zelf. In het onderdeel stelt verzoeker dat het huwelijk zelf impliceert dat ieder naar best vermogen bijdraagt aan de gemeenschappelijke lasten. Dergelijke algemene bewering is niet van aard enige afhankelijkheid aan te tonen tussen verzoeker en diens echtgenote in het licht van voormeld arrest *K.A.* van het HvJ. Zoals de bestreden beslissing stelt, volstaat het loutere bestaan van een gezinsband niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht te verkrijgen. Verzoeker brengt geen stukken, noch gegevens bij waaruit enige afhankelijkheid, zoals bedoeld in voormeld arrest *K.A.*, blijkt.

Verzoeker verwijst nog naar artikel 8 van het EVRM, maar geeft geen enkel concreet element, buiten zijn huwelijk, dat erop wijst dat zijn huwelijksleven belet wordt. Ten overvloede laat verzoeker na aan te tonen dat een gezinsleven, elders dan in België, onmogelijk is. Hij voert geen specifieke hindernissen aan die hierop wijzen. Een belangenafweging werd gemaakt en enige disproportionaliteit kan niet worden vastgesteld. De verwerende partij heeft hierbij wettelijk gehandeld. Bovendien gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts kan de verwerende partij zich enkel steunen op het administratief dossier en de gegevens die verzoeker heeft bijgebracht, wat de bestreden beslissing ook heeft gedaan.

Het derde onderdeel is ongegrond.

2.7. Het vierde onderdeel wordt als volgt uiteengezet:

“Vierde onderdeel

Doordat zij stelt dat verzoeker niet voldoet aan het recht tot binnenkomst omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en zich als zodanig in illegaal verblijf bevindt.

Terwijl artikel 3, alinea 1, 5° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt :

Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang [en verblijf gesignaleerd staat in het SIS] of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

Terwijl zoals reeds hoger werd vermeld in het eerste onderdeel, het inreisverbod veronderstelt en vereist dat verzoeker zich in het buitenland bevindt en probeert het land binnen te komen.

Terwijl deze feitelijke toestand hier niet van toepassing is.

Terwijl hij zich niet in illegaal verblijf bevond, aangezien hij in het bezit was gesteld van een bijlage 19 en een immatriculatiekaart.

Terwijl de procedure aldus bol staat van onlogische en tegenstrijdige regels en beslissingen, die omwille van die contradicties vernietigd dienen te worden.

Terwijl de bestreden beslissing aangetast is door een gebrek in de motivering en een schending van het hoorrecht en de zorgvuldigheidsplicht.”

Voor wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, verwijst de Raad naar punt 2.6.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat het bezit van een bijlage 19 en een immatriculatieattest het inreisverbod laten vervallen.

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet voorziet:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.”

Hieruit blijkt dat de afgifte van dergelijke attesten geenszins het inreisverbod laten vervallen en gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten hoogstens tijdelijk geschorst zijn.

Dergelijke attesten brengen geen recht op verblijf mee.

Een schending van artikel 3, alinea 1, 5°, van de Vreemdelingenwet (*“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;”), wat verzoeker als geschonden ervaart, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing vermits er een geldend inreisverbod bestaat, los van het al dan niet bestaan van een seining.

Het vierde onderdeel mist grond.

2.8. Voorts toont verzoeker niet aan dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is geschonden. Uit de vorige bespreking blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet op een juiste feitenvinding steunt en niet aantoonde dat de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden hebben met alle dienstige elementen, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden is.

Artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig aangevoerd worden omdat verzoeker niet beschikt over een verblijf en de bestreden beslissing geen beslissing is die een recht op verblijf intrekt of beëindigt.

2.9. Verzoeker voert ook de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen verplichten de verwerende partij in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. Dienaangaande verwijst de Raad naar de bespreking van alle onderdelen, waaruit blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing begrijpt en de redenen van de bestreden beslissing kent.

Het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt zodat dit onderdeel grond mist.

2.10. Voorts heeft de verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout gemaakt. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.11. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN